

ved Finantsloven. Vi have forleden Aar forandret Loven om Sportelbæsenet ved Regler paa Finantsloven, der ere gjældende endnu. Vi nedlagde i sin Tid Hestgarden, der var lovlig fastsat ved Armeepleanen af 1842, ved Finantsloven. Alle Parter vare enige derom, det blev Lov ved en Finantslov og gjaldt som en anden Lov. Vi kjende altsaa meget godt til at forhandle og komme overens om at forandre bestaaende Love ved Finantsloven, men her er det isvrigt kun midlertidigt, det skal gjælde. Sjældnere kjende vi det, om end ganske vist i de to af mig nævnte Tilfælde, med Krav fra Repræsentationens Side; men ganske vist ofte med Forlangender og Forslag fra Regjerings Side. I den Henseende er der altsaa slet ingen Forskjel paa Fremgangsmaaden ved dette Forslag og den, man har brugt ved andre Forslag. At man altsaa har tage Forslag op til Forhandling og Drøftelse og — naar man bliver enig derom — fastsætter dem ved Finantsloven enten for et Aar eller for lange Tider, er sikkert, dersom man ikke vil fravige den hidtil fulgte Fremgangsmaade, saa det, jeg her foreslaar, er saa lidt i Strid med den hidtil fulgte Fremgangsmaade, at det er ganske i Flugt med den. For det Tredie kjender jeg ikke Noget til den saakaldte Neitheoris grundlovmæssige Berettigelse. Jeg kjender Bevillingsrettens Anvendelse; men Bevillingsretten bestaar baade i et Ja og et Nei, og for de doktrinære Opfattelser af den har jeg aldrig opgivet Thingets Ret til at sige Ja ligesaa vel som til at sige Nei. Jeg har nok hørt Tale om den Doktrin, at den, der siger Nei, er den Stærkeste. Jeg veed ikke, om det høie Thing føler, at vi ere de stærkeste ved at have sagt Nei, jeg tror, at der er taget lige saa lidt Hensyn til Deres Nei, som til Deres Ja, man kan ligesaa godt overtræde Ja'et som Nei'et. Jeg indrømmer forøvrigt, at under almindelige Forhold skulde der Mere til at springe Nei'et forbi, til at gjøre Nei til Ja, end til at tilfidesætte Ja'et, en forøget Bevilling. Det Sidste have vi ogsaa været Vidne til; vi have været været Vidne til, at en Bevilling har staaet paa Finantsloven, udkommen med Kongens Underskrift og under vedkommende Ministers Ansvar, og man har dog sagt Nei til den forøgede Be-

villing. Jeg kan altsaa ikke erkjende, at de Grunde, der ere anførte imod mit Forslag under Nr. 4, hverken med Hensyn til Indholdet, eller min Motivering, have Noget paa sig. Derimod er jeg sikker nok paa, eller tvivler ikke om, at det er Grund nok for Thinget til at modsætte sig mine Forslag. Men fordi Forslagene begraves, er Tanken ikke død. Jeg tror at denne Betragtning, dersom den vinder Gjenklang hos Folket, vil mere og mere voxe sig frem, naar man ellers ikke kan blive enig om andre Forslag til Skattenedsættelse, som frugtbar og nyttig, baade til at regulere Statsindtægterne paa de aarlige Finantslove og til Fordel for Skatteborgerne.

Et Supplement til denne Bestemmelse har jeg opført i Forslaget under Nr. 5. Dette Forslag er nyt. Teksten er laant fra Regjeringsforslaget angaaende Brændevinsbeskatningen med et Par Forandringer, som jeg ikke skal opholde mig ved, da jeg anser dem for temmelig ubetydelige, og forøvrigt vil vist Ingen have Noget imod dem. Der er kun en Realitetsforandring i Teksten. Der stod i Ministerens Forslag den Sang: Halvdelen af Nettoindtægten af Brændevinsafgiften udover 2,800,000 Kr., her staaer kun Halvdelen af det Hele, her stikkes altsaa kun Statskassen de 1,400,000 Kr., de øvrige skulde saa anvendes til de Fattiges Kasser, der findes lødbestemt for enhver Kommune, indtages, mærkeligt og beklageligt nok, for Kjøbenhavn. Der har jeg saa tilføjet, at Ministeren efter Forslag fra Kommunalbestyrelsen hvert Aar tager Bestemmelse om Beløbets Fordeling paa de i Kommunen værende Understøttelsesforeninger. Hvis man kunde mene, at der ved bliver denne eller hin Forening udelukket, saa behøvede den ikke at blive det, thi den kan konstituere sig som Understøttelsesforening, tilligemed sin øvrige Virksomhed, og saa har den Ret efter denne Bestemmelse. Med Mangelen paa Lovregler kan man næppe komme til heldigere Bestemmelser. I Regjeringsens Text stod, at det var Kommunalbestyrelsen, der skulde tage Bestemmelse, men jeg tror, at naar Bevillinger gives til Ministeren, maa det være paa hans Ansvar, at Fordelingen sker, selv om man selvfølgelig ikke kan undgaa Kommunalbestyrelsens Medvirkning. Det er